

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΒΕΣΚΟΥΚΗΣ

v.vescoukis@cs.ntua.gr

Η ευτυχία...

Είναι οι αγαπημένες μας εταιρίες, που θα βελτιώναν τη δική μας ανταγωνιστικότητα χωρίς, απ' ό,τι αποδείχτηκε, να είναι σε θέση να διασφαλίσουν τη δική τους, διότι παίζοντας με κύριο αντισυμβαλλόμενο το δημόσιο και τις τράπεζες, και έχοντας διασφαλίσει το ανέλεγκτο, δεν έχεις πρόβλημα ανταγωνιστικότητας...

Η ευτυχία στις μέρες μας δεν είναι μόνο μια συναισθηματική, βιωματική, ή ό,τι άλλο θέλετε, κατάσταση. Επίσης, δεν βιώνεται με τον ίδιο τρόπο από όλους. Αυτά είναι πράγματα γνωστά, η αναφορά των οποίων από μόνη της θα ήταν άξια απορίας. Ωστόσο η έννοια "ευτυχία" και πολλές συναφείς, χρησιμοποιούνται κατά κόρον κατά την προώθηση προϊόντων "νέας" και "παλαιάς" οικονομίας και εστιάζοντας σε αυτό μπορούμε να αναδείξουμε σημαντικά, κατά τη γνώμη μας, χαρακτηριστικά της εποχής μας.

Η απλή χρήση του όρου είναι σε όλους γνωστή: όποιος τρώει το τάδε τυρί και πλένει τα ρούχα του με

το τάδε απορρυπαντικό, αν πιστέψουμε τις διαφημίσεις, δεν είναι απλά υγιής ή καθαρός: είναι ευτυχισμένος. Η ισχύς της επικοινωνίας, κυρίως της τηλεοπτικής, έχει χρησιμοποιηθεί για τη στρέβλωση των εννοιών, με τον "αγαθό" πάντα σκοπό του ανταγωνισμού και αδιαφορώντας (;) για το αν η στρέβλωση αυτή έχει πολύ ευρύτερες επιπτώσεις στον τρόπο του αντιλαμβάνεσθαι και σκέφτεσθαι των αποδεκτών. Ο αποδέκτης-καταναλωτής πρέπει να σκέφτεται με έναν συγκεκριμένο τρόπο: να συνδέει την επιτυχία του στο άλλο φύλλο με το οποιοδήποτε άσχετο καταναλωτικό αγαθό, να συσχετίζει συνειρμικά την οικογενειακή του γαλήνη με το τάδε εισαγόμενο σε μπουκαλάκι σκεύασμα και άλλα πολλά που ο αναγνώστης γνωρίζει, έχει όμως μάθει να δέχεται αδιαμαρτύρητα.

Στο ίδιο, όμως, μήκος κύματος κινείται και η χρήση του όρου στις νέες τεχνολογίες, στις νέες υπηρεσίες και γενικά στη "νέα οικονομία". "Ευτυχισμένος" γίνεται εκείνος που υποθηκεύει 30 έτη από τη ζωή του για να πάρει σπίτι από τις τράπεζες, εκείνος που προμηθεύεται το τάδε επικοινωνιακό "γκάζετ" για να πληροφορείται το κενό των άλλων και να μεταδίδει το δικό του, εκείνος που αγοράζει το τάδε όχημα με δόσεις που θα πληρώνονται ακόμη και όταν αυτό βρίσκεται στην ανακύκλωση.

Αναμενόμενο, μιας και το μόνο που αλλιάζει από την κλασική κατανάλωση, είναι το εμπορευόμενο είδος. Στο πλαίσιο αυτό, οι εταιρίες-χορηγοί του Μεγάρου, ονόματα των οποίων εμπλέκονται σε πλήθος διερευνήσεων χρηματιστηριακών απατών (οι οποίες ποτέ δεν καταλήγουν σε δίκαιη, διότι στην εποχή μας ...δεν υπάρχουν ένοχοι), δεν είναι απλά εταιρίες που θα προωθήσουν την ανάπτυξη και την ευημερία μέσω της νέας οικονομίας σήμερα, της νεώτερης οικονομίας αύριο: είναι οι *αγαπημένες* μας εταιρίες.

Είναι οι αγαπημένες μας εταιρίες, που μας έφεραν τον Pentium και μας εκπολίτισαν τις επιχειρήσεις, που μας υποσχέθηκαν καλύτερες δουλειές με τον καινούριο "business server" (οι οποίες δεν ήρθαν διότι ασφαλώς και δεν θα τις έφερνε ο "business server"), που μπήκαν στο χρηματιστήριο και έφεραν τις μετοχές τους από μηδέν σε 50-100 € και κατόπιν σε λίγα λεπτά και που σήμερα εμπορεύονται σχολικά και αύριο θα εμπορεύονται τυρόπιτες. Είναι οι αγαπημένες μας εταιρίες, που θα βελτιώναν τη δική μας ανταγωνιστικότητα χωρίς, απ' ό,τι αποδείχτηκε, να είναι σε θέση να διασφαλίσουν τη δική τους, διότι παίζοντας με κύριο αντισυμβαλλόμενο το δημόσιο και τις τράπεζες, και έχοντας διασφαλίσει το ανέλεγκτο, δεν έχεις πρόβλημα ανταγωνιστικότητας. Μόνο που σήμερα, έχουν αρχίσει να διαφαίνονται τα πρώτα (και μόνο) σημάδια της πραγματικής και αδυσώπητης ανταγωνιστικότητας. Σημάδια που δεν χαρακτηρίζουν μόνο τις υπό ύφεση (με δική τους υπαιτιότητα) εταιρίες πληροφορικής, αλλά και τους πελάτες τους, οι οποίοι ανακοινώνουν τις πρώτες πτωχεύσεις.

Μέσα στο κενό της δημιουργικότητας στο οποίο διάγουν εδώ και χρόνια οι επιχειρήσεις, εκτρέφοντας τα κρατικά παράσιτα τα οποία ξέρουν μόνο να δημιουργούν και να "κλεινούν" ανεξέλεγκτες φορολογικές χρήσεις, το βάρος πέφτει και πάλι στα "ακριβά εργατικά" των μικρότερων μισθών της ζώνης του Ευρώ. "Οδηγούμαστε σε εργασιακό μεσαίωνα" γράφουν οι αναλυτές και η πραγματική αγωνία όλων είναι μήπως πέσουν οι δείκτες κατανάλωσης. Το μέλλον θα αρχίσει να επιταχύνεται, η δε κορύφωση αναμένεται "μετά το 2004". Τότε είναι που αναμένεται να έρθει και η πραγματική "ευτυχία" της νέας τάξης...